

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Ens ha tocat viure un temps incert

Si hem de fer una crònica de la vida a la comarca durant molts mesos de l'any 2020 que ens ha deixat, aquesta ha consistit en una preocupació molt generalitzada per la pandèmia de la COVID-19. Hem hagut d'aprendre i seguir tot un reguitzell de recomanacions i adoptar unes maneres de fer que no teníem, i malgrat tot ens assabentem de casos de gent que emmalalteix per aquesta pandèmia. Parlant amb persones de diferents pobles garrotxins, lamentem que no van poder fer les festes majors ni les fires, com s'havien fet sempre, i en molts casos no es va fer cap classe d'acte lúdic durant tot l'any. Tampoc no hi ha hagut activitat cultural, ni conferències, ni representacions teatrals, en alguns casos programades des de feia temps. Continuen parlant del curs escolar, que ha estat diferent i atípic, i que s'han hagut de fer confinaments de grups d'alumnes i professors, amb tots els maldecaps que això comporta per a les famílies. Per les festes nadalenques tampoc no hem pogut gaudir dels actes programats en anys anteriors, que ja eren tradicionals i que tothom esperava, sobretot els més petits. Una certa melangia presideix les con-

verses quan s'enceten aquests temes, i s'accentua encara més quan hi ha hagut alguna defunció de gent propera. El desànim creix sobretot per la incertesa de no veure la fi de tot plegat, i comprovar que ja en aquests moments es van suspentent actes de tota mena programats per als mesos vinents. Sort que algun grup més creatiu troba solucions imaginatives per treure'ns de l'ensopiment generalitzat. La conversa s'acaba, tot sovint, dient que ens hi haurem d'acostumar, i ens n'anem tots moixos cap a casa.

On són les entitats bancàries?

Les entitats bancàries han tancat les oficines que tenien en moltes poblacions d'aquesta comarca i d'altres del país. Però darrerament no sols han deixat de tenir personal per atendre les consultes de la gent dels pobles, sinó que a més han tret tots els caixers automàtics, cosa que significa haver-se de desplaçar a una població gran per treure diners. No han preocupat als responsables de la supressió les conseqüències que aquesta decisió suposava per a un munt de pobles on abunden les persones d'edat avançada per a qui desplaçar-se és un problema, ja que en molts casos no condueixen i han d'agafar algun tipus de transport públic, no sempre pensat perquè hi pugui gent amb mobilitat reduïda. Ha sortit la notícia a la premsa que l'Ajuntament de

Sant Jaume de Llierca llogarà un caixer automàtic i haurà de pagar cada mes mil euros pel servei. Vergonyós. La contundència dels comentaris de la gent parlant dels bancs no és reproduïble.

Va arribant, de mica en mica, la fibra òptica

El Govern de la Generalitat va aprovar fer arribar durant aquest 2021 la fibra òptica a dos trams de les comarques de la Selva i la Garrotxa, concretament de Vidreres a Santa Coloma de Farners, i d'allà a la Vall d'en Bas. El tram que va de la capital de la Selva a la Vall d'en Bas sembla que beneficia 16.352 habitants nous de les dues comarques, i es desplegarà en un total de 38,6 quilòmetres nous de fibra. Un pas més per garantir l'equilibri territorial.

>> Oficina del BBVA tancada a Tortellà.
(Foto: QUIM ROCA)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > EUGENI ROURA, resident a Austràlia

Vaig néixer i moriré cassanenc. Soc del carrer Ample, vaig créixer al de Bonavista i em vaig quedar al de la Pau, on ens va deixar el pare, en Quim, l'impressor i el futbolista que per ben poc no va poder celebrar el dia que el seu club va pujar a primera. Soc el fill petit de la Lola, la sastressa, la que ballava sardanes com els àngels, a qui la memòria ha anat buidant per dins, feixugament. També soc germà d'en Juquim, l'arquitecte. La distància engeganteix l'amor per aquells amb qui hem compartit tant durant tants anys. Encara que us escric des dels antípodes (Brisbane), sempre seré l'amic d'en Cervi (el teu record segueix eixamplant-se, ocupant espais que no existien); d'en Lluís dels Ribas, els de la botiga de la Rambla; d'en Julià, dels López d'Amer; de la química quàntica d'en Miquel (quartenc d'adopció) i dels molts que em deixo. Vaig nedar al GEiEG, vaig escriure sobre el futbol de Cassà al *Dicen*, un diari esportiu que pocs recordareu, i al *Llum i Guia*. Soc un enamorat del Call, del cap de Creus, de les Gavarres i

del Canigó, que serà sempre nostre. Els ulls se'm neguen mentre escric.

La distància i el temps fan que respirem tothora l'enyor. Sempre hi és flotant i l'inhalem, de vegades com una addicció. Enyorem les persones molt més que els llocs. Les persones venen i se'n van, i les més estimades d'ací a poc a poc es fan grans, un dia gris ens deixen, i amb elles l'arrelament a *Gerunda* s'afebleix. Fa poc em vaig despertar en un hotel a la set vegades immortal (jo en un hotel a Girona!) i un pensament silenciós però punyent em va xiuxiuejar que casa meua era allà, *Down Under*, on les noves llavors ja han florit a l'ombra pinzellada de l'eucaliptus, amb la mirada empegueïda del coala i el remuc esglaiat del cangur.

Què voleu que us digui d'Austràlia? Que m'ha deixat ser el científic que sempre havia volgut ser. Una història de triarnos mútuament, ara ja fa més de deu anys. Permeteu-me pispar la lletra d'en Serrat: «Vàrem coincidir, ens vàrem deixar convèncer, i som tal com ens havíem imaginat».